

ಕನ್ನಡ, ತಮಿಳು ಮತ್ತು ತೆಲುಗು ಭಾಷಾ ಸೌಹಾರ್ದತೆ ಮತ್ತು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಸಂಬಂಧ

ಡಾ. ಟಿ.ಡಿ. ರಾಜಣ್ಣ ತಗ್ಗಿ

ಸಹ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರು,

ಕನ್ನಡ ವಿಭಾಗ, ಕರ್ನಾಟಕ ಕೇಂದ್ರೀಯ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ,

ಕಲಬುರಗಿ-೫೮೫೩೬೭

ವಿವಿಧತೆಯಲ್ಲಿ ಏಕತೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿರುವ ದೇಶ ನಮ್ಮದು. ಇಲ್ಲಿನ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಭಾಷೆ, ಸಾಹಿತ್ಯ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳು ಭಿನ್ನತೆಯಿಂದ ಕೂಡಿದ್ದರೂ ಮೌಲಿಕ ಸಂಗತಿಗಳಿಂದ ಸತ್ವಯುತವಾದವು ಮತ್ತು ಆದರ್ಶಯುತವಾದವುಗಳು. ಅಷ್ಟಲ್ಲದೆ ಅವು ಮತ್ತೊಂದು ಭಾಷೆ, ಸಾಹಿತ್ಯ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ಪ್ರೇರೇಪಿಸುವ ಮತ್ತು ಪ್ರಭಾವಿಸುವ ಎಲ್ಲ ಗುಣಲಕ್ಷಣಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿರುವಂಥವು ಕೂಡ. ಯಾವ ಭಾಷೆಯ ಸಾಹಿತ್ಯ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿಯು ಇತರ ಭಾಷೆಯ ಸಾಹಿತ್ಯ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿಗೆ ಅನುಕರಣೀಯವಾಗುತ್ತದೋ, ಬೇರೊಂದು ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಪುನರ್‌ಸೃಷ್ಟಿಗೆ ಸ್ವೀಕರಣವಾಗುತ್ತದೋ ಅದು ಶ್ರೇಷ್ಠತೆಯಿಂದ ಕೂಡಿದುದೇ ಆಗಿರುತ್ತದೆ. ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದವುಗಳೆಲ್ಲವೂ ಇತರ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಮರುವ್ಯಾಖ್ಯಾನಕ್ಕೆ ಪ್ರೇರಣೆ ಅಥವಾ ಒತ್ತಾಯ ಮಾಡುತ್ತಿರುತ್ತವೆ. ಹೀಗೆ ಒಂದು ಭಾಷೆಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಅಥವಾ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ಬೇರೊಂದು ಭಾಷೆಯು ತಮ್ಮೊಳಗೆ ಸ್ವೀಕರಿಸುವುದೇ ಸೌಹಾರ್ದತೆಯ ಲಕ್ಷಣ.

ಹಾಗಾಗಿ ಯಾವುದೇ ಭಾಷೆ, ಸಾಹಿತ್ಯ ಅಥವಾ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನಾಗಲಿ ಅನ್ಯ ಅಥವಾ ಪರಕೀಯ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡದೆ ಅದು ಮೌಲಿಕವಾದುದೆಂತಲೂ, ಸ್ವೀಕರಣಯೋಗ್ಯವೆಂತಲೂ ಭಾವಿಸಿದ್ದೇ ಆದರೆ ಅಲ್ಲಿ ನಿರಾಕರಣೆಗೆ, ದ್ವೇಷಕ್ಕೆ ಅಥವಾ ಅಸೂಯೆಗೆ ಜಾಗವಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ ಯಾವ ಭಾಷೆ ತನ್ನ ಸುತ್ತಲಿನ ಭಾಷೆಗಳೊಳಕ್ಕೆ ಪ್ರವೇಶಕ್ಕೆ ಪ್ರೇರಣೆ ಒದಗಿಸುತ್ತದೋ ಮತ್ತು ಕೊಳುಕೊಡುಗೆಗಳಿಂದ ಕೂಡಿರುತ್ತದೋ ಅದು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕವಾಗಿ ಅತ್ಯಂತ ಶ್ರೀಮಂತ ಭಾಷೆಯಾಗುವ ಎಲ್ಲ ಸಾಧ್ಯತೆಯಿರುತ್ತದೆ.

ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ದ್ವೇಷವೂ ಕೂಡದು, ಭಾಷಾಂಧತೆಯೂ ಕೂಡದು. ಭಾಷೆಯನ್ನು ದ್ವೇಷಕ್ಕೆ ಬಳಸಿದರೆ ದೇಶದ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಬಡವಾಗುತ್ತದೆ. ಭಾಷಾಂಧತೆಯು ಆಯಾ ನಾಡಿನ ಸಂಕುಚಿತತೆಗೆ ಪ್ರತೀಕವಾಗುತ್ತದೆ, ಆದರೆ ಸೌಹಾರ್ದತೆಯು ವೈಶಾಲ್ಯತೆಯ ಪ್ರತೀಕವೆಂಬುದನ್ನು ಮರೆಯಬಾರದು. ಸಂಘರ್ಷ ಇದ್ದರೂ ಸೌಹಾರ್ದತೆ ಬೇಕಿರುತ್ತದೆ. ಸಮಾನತೆ ಇರುವ ಕಡೆ ಸೌಹಾರ್ದತೆ ಇರುತ್ತದೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಬದುಕಿನ ದೈನಂದಿನ ವ್ಯವಹಾರಕ್ಕಾಗಿ ಬಳಸುವ ಭಾಷೆಯನ್ನು ದ್ವೇಷಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಬಳಸಬಾರದು. ಅಂತೆಯೇ ಯಾವ ಭಾಷೆಗೂ, ಯಾವ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗೂ ಶ್ರೇಷ್ಠತೆಯ ವ್ಯಸನವೂ ಇರಬಾರದು. ಶ್ರೇಷ್ಠತೆಯ ವ್ಯಸನವಿದ್ದಲ್ಲಿ ಮತ್ತೊಂದನ್ನು ಕನಿಷ್ಠವಾಗಿ ನೋಡುವ ಭಾವ ತಾನಾಗೇ ಮೂಡುತ್ತದೆ. ಈ ಭಾವ ಇದ್ದಲ್ಲಿ ಸಮನ್ವಯತೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗದು. ಹಾಗಾಗಿ ಭಾಷೆ-ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ಔಪಚಾರಿಕವಾಗಲ್ಲದೆ ಭಾವನಾತ್ಮಕವಾಗಿ ನೋಡುವುದರಿಂದ ಮತ್ತು ಕ್ರಿಯಾತ್ಮಕವಾಗಿ ತೊಡಗಿಕೊಳ್ಳುವುದರಿಂದ ಸಾಮರಸ್ಯ ಸಾಧಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

ಯಾವುದೇ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಸಾಮರಸ್ಯದ ಸಹಬಾಳ್ವೆ ಕಾಣಬೇಕಾದರೆ ಅಲ್ಲಿನ ಭಾಷಿಕರು ಉದಾರ ಮನಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಮತ್ತು ಸಮನ್ವಯತೆಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಬೇಕು. ಭಾಷೆಯು ಭೌತಿಕವಾಗಿ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಪ್ರದೇಶಗಳನ್ನು ಬೇರೆ ಮಾಡಿದರೂ ಆಯಾ ವ್ಯಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಪ್ರದೇಶವನ್ನು ಭಾವನಾತ್ಮಕವಾಗಿ ಬೆಸೆಯುವ ಕೆಲಸ ಅಲ್ಲಿನ ಮನಸ್ಸುಗಳು ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಸೌಹಾರ್ದತೆಗೂ ಭಾಷೆಗೂ ಸಂಬಂಧವಿಲ್ಲ. ಸೌಹಾರ್ದತೆಯು ಆಯಾ ಜನರ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ್ದು. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬನ ಮನಸ್ಸು ಭಾವನಾತ್ಮಕವಾಗಿ ಸ್ಪಂದಿಸುವಂತಾದರೆ ಸೌಹಾರ್ದತೆ ತಾನಾಗಿಯೇ ಬರುತ್ತದೆ. ಯಾವ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳಲ್ಲಿ ನಿರ್ಮಲ ಮನಸ್ಸಿನ ಸ್ವೀಕರಣ ಮನೋಧರ್ಮ ತುಂಬಿಕೊಂಡಿರುತ್ತದೋ ಅಲ್ಲಿ ಸಹಬಾಳ್ವೆ ಅಥವಾ ಸಾಮರಸ್ಯ ಇರುತ್ತದೆ.

ರನ್ನನು ತನ್ನ ಗದಾಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ 'ಶ್ರೀಯುತನೋಳ್ ಉದಾರತೆ, ವಾಕ್ಯುತನೋಳ್ ಅಮತ್ಸರತ್ವ' ಇರಬೇಕು ಎಂದಿದ್ದಾನೆ. ಇಲ್ಲಿ ರನ್ನ ಹೇಳುತ್ತಿರುವ ಔದಾರ್ಯ ಮತ್ತು ನಿರಸೂಯ ಗುಣಗಳು ಮನುಷ್ಯ ಮನುಷ್ಯನ ನಡುವೆ ಭ್ರಾತೃತ್ವವನ್ನು ಬೆಳೆಸುವ ಸಾಧನಗಳೆಂದು ಪರಿಭಾವಿಸಬೇಕು. ಅಂತೆಯೇ ಆಫ್ರಿಕಾದ ನೆಲ್ಸನ್ ಮಂಡೇಲಾ ಅವರು 'ನನ್ನ ಕನಸಿನ ರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ ಕರಿಯರೂ ಮೇಲುಗೈ ಪಡೆಯಬಾರದು, ಬಿಳಿಯರೂ ಮೇಲುಗೈ ಪಡೆಯಬಾರದು' ಎಂದಿರುವ ಮಾತುಗಳಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಸಮಾನತೆ ಮತ್ತು ಸೌಹಾರ್ದದ ಮೂಲತತ್ವ ಅಡಗಿರುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು. ಅಂತೆಯೇ ಕವಿರಾಜಮಾರ್ಗಕಾರ ಹೇಳಿರುವ 'ಕಸವರಮೆಂಬುದು ನೆರೆ ಸೈರಿಸಲಾರ್ಪೋಡೆ ಪರಧರ್ಮಮುಂ ವಿಚಾರಮುಮಂ' ಎಂಬ ಮಾತಿನಲ್ಲೂ ಸೌಹಾರ್ದತೆಯ ಮೂಲ ಸೆಲೆ ಅಡಗಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಅಂದರೆ ನಮ್ಮ ನೆರೆಹೊರೆಯ ಭಾಷೆ, ಧರ್ಮ, ಸಂಸ್ಕೃತಿ, ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಸಹಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಸೌಹಾರ್ದತೆಯೂ ಹೌದು, ಅದು ಸಾಮರಸ್ಯದ ಮೂಲಮಂತ್ರವೂ ಹೌದು.

ದ್ರಾವಿಡ ಭಾಷೆಗಳೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸುತ್ತಿರುವ ತಮಿಳು, ಕನ್ನಡ, ತೆಲುಗು ಮಲಯಾಳಂ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಸಾಹಿತ್ಯ, ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಮತ್ತು ಭಾಷಾ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಗಮನಿಸಿದಾಗ ಅವುಗಳ ನಡುವೆ ವೈರುಧ್ಯ-

ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿಗಿಂತ ಸಾಮ್ಯತೆ-ಸೌಹಾರ್ದತೆಗಳೇ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಕಂಡುಬರುತ್ತವೆ. ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಸಾಮ್ಯತೆ ಗಮನಿಸಬಹುದಾದರೆ, ಸಂಸ್ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಸೌಹಾರ್ದ ಗುಣಗಳು ಕಂಡುಬರುತ್ತವೆ. ಲಿಪಿ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಕನ್ನಡ-ತೆಲುಗು ಭಾಷೆಗಳ ನಡುವಿರುವ ಸಾಮ್ಯತೆ ಒಂದು ತೆರನಾದರೆ, ತಮಿಳು-ಮಲಯಾಳಂ ನಡುವಿನ ಸಾಮ್ಯತೆ ಮತ್ತೊಂದು ಬಗೆಯದು. ಕನ್ನಡ-ತೆಲುಗು ಭಾಷೆಯ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಸಾಮ್ಯತೆಗಿಂತ ಭಿನ್ನತೆ ತೀರಾ ಹೆಚ್ಚಿದ್ದರೆ, ಕನ್ನಡ-ತಮಿಳು ಭಾಷಾ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಭಿನ್ನತೆಗಿಂತ ಸಾಮ್ಯತೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಸಂಬಂಧದ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ತಮಿಳಿನ ನಡುವೆ ಅನೇಕ ಸಾಮರಸ್ಯದ ಸಂಗತಿಗಳು ಕಂಡುಬಂದರೆ, ಲಿಪಿ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಮತ್ತು ಸಾಹಿತ್ಯದ ಕೊಳುಕೊಡುಗಳಿಂದ ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ತೆಲುಗು ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿನ ಸಾಮರಸ್ಯಗಳು ಕಂಡುಬರುತ್ತವೆ.

ಈ ಕನ್ನಡ, ತಮಿಳು ಮತ್ತು ತೆಲುಗು ಭಾಷೆಗಳ ನಡುವೆ ಪ್ರಾಚೀನ ಕಾಲದಿಂದಲೂ ಸಾಹಿತ್ಯಕವಾಗಿ, ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕವಾಗಿ, ಧಾರ್ಮಿಕವಾಗಿ ಮತ್ತು ರಾಜಕೀಯವಾದ ಅನ್ಯೋನ್ಯ ಬಾಂಧವ್ಯದ ಜೊತೆಗೆ ಪರಸ್ಪರ ಭಾಷೆಗಳಿಂದ ಆಗಿರುವ ಪ್ರೇರಣೆ-ಪ್ರಭಾವ, ಕೊಳು-ಕೊಡುಗೆ, ಆದಾನ-ಪ್ರದಾನಗಳು ಅಂದಿನ ಸಾಮರಸ್ಯದ ಸಂಬಂಧಗಳನ್ನು ಹೇಗೆ ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಿವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಈ ಕೆಳಗಿನಂತೆ ಕಾಣಬಹುದು.

ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯು ಆರಂಭದ ಹಂತದಿಂದಲೂ ತಮಿಳು ಭಾಷೆಯೊಂದಿಗೆ ನಿಕಟವಾದ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಹೊಂದಿದ ಭಾಷೆಯಾಗಿದೆ. ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಮೇಲೆ ತಮಿಳಿನ ಪ್ರಭಾವ ಆಗಿರುವಂತೆಯೆ ತಮಿಳಿನ ಮೇಲೂ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಪ್ರಭಾವ ಆಗಿರುವುದೂ ಅಷ್ಟೇ ಸತ್ಯ. ಅಂತೆಯೆ ಕರ್ನಾಟಕ ಮತ್ತು ತಮಿಳುನಾಡಿನ ಅರಸ ಮನೆತನಗಳು ಪರಸ್ಪರ ಎರಡೂ ಭಾಷೆಗಳಿಗೆ ಧಾರ್ಮಿಕವಾಗಿ, ಸಾಹಿತ್ಯಿಕವಾಗಿ ಮತ್ತು ಭಾಷಿಕವಾಗಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ನೀಡಿರುವುದನ್ನು ನಮಗೆ ಲಭ್ಯವಿರುವ ಸಾಹಿತ್ಯ ಮತ್ತು ಶಾಸನಗಳಿಂದ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬಹುದು.

ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ತಮಿಳು ಭಾಷೆಗಳೆರಡೂ ಒಂದೇ ಭಾಷಾ ಮೂಲದಿಂದ ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡವುಗಳಾದ್ದರಿಂದ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕವಾಗಿ ಇವೆರಡರ ನಡುವೆ ಅನೇಕ ಸಾಮ್ಯತೆ ಮತ್ತು ಸಾಮರಸ್ಯದ ಸಂಬಂಧಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಬಹುದು. ಕನ್ನಡ-ತಮಿಳು ಎರಡೂ ಭಾಷೆಗಳು ಅಕ್ಕ-ತಂಗಿಯರ ಹಾಗೆ ಎಂಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯವಿದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಈ ಎರಡೂ ಭಾಷೆಗಳ ಸಂಬಂಧ ವಾಚಕಗಳಲ್ಲಿ, ನಾಮವಾಚಕಗಳಲ್ಲಿ, ಕ್ರಿಯಾವಾಚಕಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಅನೇಕ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಮ್ಯತೆ ಕಂಡುಬರುತ್ತವೆ. ಉದಾರಣೆಗೆ ಉಳ್ ಎಂಬ ಸಪ್ತಮಿ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯವು ಪೂರ್ವದ ಹಳಗನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುವಂತೆಯೆ, ಹಳೆಯ ತಮಿಳಿನಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಈಗಿನ ತಮಿಳಿನಲ್ಲೂ ಹಾಗೆ ಉಳಿದುಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿದೆ.

ಪೂರ್ವದ ಹಳಗನ್ನಡದಲ್ಲಿನ ನಾಡುಳ್, ಆಹವದುಳ್, ಒಕ್ಕಲುಳ್, ಧರಣಿಯುಳ್ ಎಂಬ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳು ಮತ್ತು ವಿಟ್ಟಾರ್ ಕೊಟ್ಟಾರ್ ಎಂಬ ತಹ ಆಖ್ಯಾತ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳು ತಮಿಳಿನಲ್ಲಿ ಈಗಲೂ ಪ್ರಯೋಗಗೊಳ್ಳುವ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳಾಗಿ ಕಾಣಿಸುತ್ತವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ವೀಟ್ಟುಕ್ಕುಳ್, ತನ್ನಿಕ್ಕುಳ್, ಎನಕ್ಕುಳ್, ಉರುಕ್ಕುಳ್ ಎಂಬ ಶಬ್ದಗಳಲ್ಲಿನ 'ಉಳ್' ಎಂಬ ಪ್ರತ್ಯಯವು ಕನ್ನಡದ ಸಪ್ತಮಿ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯದ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿಯೇ ಬಳಕೆಗೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು.

ಷ.ಶೆಟ್ಟರ್ ಅವರು ಕನ್ನಡದ ಕವಿರಾಜಮಾರ್ಗದ ಅಧ್ಯಯನವು ಸಂಸ್ಕೃತ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ನಡೆದಿದ್ದರೂ ತಮಿಳಿನ ತೊಲ್ಕಾಪ್ಪಿಯಮ್‌ನ ಪ್ರೇರಣೆ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ಅಧ್ಯಯನಗಳಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟಾಗಿ ಗಮನಿಸಿದಂತಿಲ್ಲ - ಇವೆರಡೂ ಕೃತಿಗಳು ಕಾಲದ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಕಾಲದವಾದರೂ ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ತಮಿಳು ಕಾವ್ಯದ ನಿಯಮಾವಳಿಯನ್ನು ರೂಪಿಸುವಾಗ ಎರಡೂ ಸಮಾನಾಂತರ ಸಂವೇದನೆಗಳನ್ನು ಒಳಗೊಂಡ ಕೃತಿಗಳಾಗಿ ಕಾಣಿಸುತ್ತವೆ ಎಂದಿದ್ದಾರೆ.

ತಮಿಳಿನ ಆದ್ಯ ಗ್ರಂಥವಾದ 'ತೊಲ್ಕಾಪ್ಪಿಯಂ' ಒಂದು ಲಕ್ಷಣ ಗ್ರಂಥ. ಅದರಲ್ಲಿ ಮೂರು ಅಧಿಕಾರಗಳಿದ್ದಂತೆ ಕನ್ನಡದ ಲಕ್ಷಣಗ್ರಂಥವಾದ ಕವಿರಾಜಮಾರ್ಗದಲ್ಲೂ ಮೂರು ಪರಿಚ್ಛೇದಗಳಿವೆ. ತೊಲ್ಕಾಪ್ಪಿಯಂನಲ್ಲಿ 'ಅಗಂ' ಮತ್ತು 'ಪುರಂ' ಎಂಬ ಎರಡು ಹೊಸ ಕಾವ್ಯಪ್ರಭೇದಗಳ ಪರಿಚಯವಿದ್ದಂತೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ 'ಚೆತ್ತಾಣ ಮತ್ತು ಬೆಂದಂಡೆ' ಎಂಬ ಎರಡು ಹೊಸ ಕಾವ್ಯಪ್ರಭೇದಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನು ಗಮನಿಸಿದರೆ ಕವಿರಾಜಮಾರ್ಗಕಾರ ತಮಿಳಿನ ತೊಲ್ಕಾಪ್ಪಿಯಂನ ಕೆಲ ಆಲೋಚನೆಗಳನ್ನು ತನ್ನ ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಅಳವಡಿಸಿಕೊಂಡಿರುವುದು ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ.

ಇದರಂತೆಯೇ ಸಂಗಂ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ತಮಿಳು ನಾಡಿನ ಗಡಿರೇಖೆಯನ್ನು ಗುರುತಿಸುವ 'ವಡವೇಂಗಡ ತೆನ್ ಕುಮರಿ', 'ವೇಂಗಡ ಮುದಲ್ ಕುಮರಿವರೈ' ಎಂಬ ಈ ಎರಡು ಹೇಳಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಉತ್ತರದ ತಿರುಪತಿಯಿಂದ ಹಿಡಿದು ದಕ್ಷಿಣದ ಕನ್ಯಾಕುಮಾರಿವರೆಗೆ ತಮಿಳುನಾಡು ವಿಸ್ತರಿಸಿತ್ತು ಎಂಬ ಭೌಗೋಳಿಕ ಗಡಿರೇಖೆಯಂತೆಯೇ ಕವಿರಾಜಮಾರ್ಗಕಾರನೂ ಕೂಡ 'ಕಾವೇರಿಯಿಂದಮಾ ಗೋದಾವರಿವರಮಿರ್ದನಾಡದಾ ಕನ್ನಡದೊಳ್ ಭಾವಿಸಿದ ಜನಪದ' ಎಂಬ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನ ಭೌಗೋಳಿಕ ಗಡಿರೇಖೆಯನ್ನು ಗುರುತಿಸಿರುವುದು ತಮಿಳು ಸಾಹಿತ್ಯದ ಪ್ರೇರಣೆಯಿಂದಲೇ.. ಇಲ್ಲಿ ವಡವೇಂಗಡ ಎನ್ನುವಲ್ಲಿ ವಡ ಎಂಬುದು ಉತ್ತರವನ್ನು ತಿಳಿಸುವಂತೆಯೇ ತಮಿಳುನಾಡಿಗೆ ಉತ್ತರಕ್ಕಿರುವವರನ್ನು 'ವಡುಗರು' ಎಂದು ಕರೆದಿರುವುದು ಸಂಗಂ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ.

ಇದಕ್ಕೆ ಪೂರಕ ಮಾಹಿತಿ ಒದಗಿಸುವಂತೆ ತಮಿಳಿನ ಪ್ರಾಚೀನ ಕೃತಿಯಾದ 'ಮಣಿಮೇಖಲೈ' ಎಂಬ ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ 'ವಡ ಮೊಳಿಯಾರ್' ಎಂದು ಪ್ರಸ್ತಾಪವಾಗಿರುವುದನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು. ಇಲ್ಲಿ ವಡುಗರು ಅಥವಾ

ವಡಮೊಳಿಯಾರ್ ಎಂದರೆ ಕನ್ನಡದವರು ಮತ್ತು ತೆಲುಗು ಭಾಷಿಕರು ಎಂದರ್ಥ. ಇಲ್ಲಿ ವಡಮೊಳಿಯಾರ್ ಎಂಬುದು ಮಾತ್ರವಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ ಕನ್ನಡಿಗರನ್ನು ಮಣಿಮೇಖಲೈ ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ 'ಕೊಂಗಣರು', 'ಕರುನಾಡರ್' 'ಗಂಗರ್' ಎಂದು ಕರೆದಿರುವುದನ್ನೂ ಕಾಣಬಹುದು. ಸಂಗಂ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗಿರುವ 'ವಡುಗ' ಎಂಬುದು ಮೈಸೂರು, ಕೊಡವ, ತುಳು, ಕೊಂಕಣಿ ಪ್ರದೇಶವೆಂದು ಅನೇಕ ವಿದ್ವಾಂಸರು ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಮೈಸೂರು ಪ್ರಾಂತ್ಯವನ್ನು ಸಂಗಂ ಸಾಹಿತ್ಯವು 'ಎರುಮೈನಾಡು' ಎಂದು ಕರೆದಿದೆ. ಅಂತೆಯೇ ತಮಿಳುನಾಡಿನ ಸಿತ್ತನವಾಸಲ್ ಬೆಟ್ಟದಲ್ಲಿರುವ ಒಂದನೇ ಶತಮಾನದ ಶಾಸನದಲ್ಲಿ 'ಎರುಮಿನಾಡು' ಎಂಬ ಪದಪ್ರಯೋಗವಾಗಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡ ತಮಿಳಿನ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಇತಿಹಾಸ ತಜ್ಞ ಮತ್ತು ವಿದ್ವಾಂಸರಾದ ಐರಾವತಂ ಮಹಾದೇವನ್ ಅವರು 'ಎರುಮಿ' ಎಂಬುದು ತಮಿಳು ಪದವಲ್ಲ. ಅದು ಕನ್ನಡದ ಪದವೆಂದು ಗುರುತಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಹೀಗೆ ಕ್ರಿ.ಪೂ. ೧ನೇ ಶತಮಾನದಿಂದ ಕ್ರಿ.ಶ. ೪ನೇ ಶತಮಾನದ ಕಾಲಾವಧಿಯಲ್ಲಿ ತಮಿಳಿನ ಮೇಲೆ ಹಳಗನ್ನಡ ಬೀರಿದ ಪ್ರಭಾವದ ಬಗ್ಗೆ ಹಾಗೂ ಕನ್ನಡದ ವ್ಯಾಕರಣ, ಪದ ಪ್ರಯೋಗ, ಸಂಬೋಧಕ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗಳ ಜೊತೆಗೆ ತಮಿಳು ಬ್ರಾಹ್ಮಿಯ ಮೇಲೆ ಪ್ರಭಾವ ಬೀರಿರುವುದನ್ನು ಖ್ಯಾತ ಸಂಶೋಧಕರಾದ ಐರಾವತಂ ಮಹಾದೇವನ್ ಅವರು ಗುರುತಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಪುದುಕೋಟಿಯ ಗುಹೆಯೊಂದರಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕ ಜೈನಶಾಸನದಲ್ಲಿ ಪ್ರಸ್ತಾಪವಾಗಿರುವ 'ತೆಣ್ಣು ಸಿರು ಪೊಸಿಲ್' ಎಂಬ ಶಬ್ದಗಳಲ್ಲಿ 'ಪೊಸಿಲ್' ಎಂಬ ಪದ ಕನ್ನಡದ 'ಹೊಸಿಲು' ಎಂಬ ಪದದ ಪ್ರಾಚೀನ ರೂಪ ಎಂದು ಮಹಾದೇವನ್ ಗುರುತಿಸಿರುವುದು ಮತ್ತು ಕ್ರಿ.ಶ. ೪ನೇ ಶತಮಾನದ ನೇಕನೂರುಪಟ್ಟಿಯ ಶಾಸನದಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುವ 'ತಾಯಿಯರು' ಎಂಬ ಪದಕಂಡುಬಂದಿದ್ದು. ಈ ತಾಯಿಯರು ಎಂಬ ಪದದಲ್ಲಿ 'ಅರು' ಎಂಬ ಬಹುವಚನ ಪ್ರತ್ಯಯವು ತಮಿಳಿನಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಇದು ಕನ್ನಡದ ಶಬ್ದವೆಂದು ಗುರುತಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ತಮಿಳಿನ ತೊಲ್ಕಾಪ್ಪಿಯಂ, ಮಣಿಮೇಖಲೈ ಮತ್ತು ಸಂಗಂ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ತಮಿಳರ ಜೊತೆಗೆ ತಮಿಳೇತರರಾದ ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ತೆಲುಗರ ಪ್ರಸ್ತಾಪವಿರುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಿದರೆ ಈ ಮೂರು ಭಾಷೆಗಳ ನಡುವೆ ಒಂದು ಬಗೆಯ ಸಾಮರಸ್ಯದ ಧೋರಣೆ ಇತ್ತೆಂದು ಅರಿಯಬಹುದು.

ಅಂತೆಯೇ ಕನ್ನಡದ ಕುಮಾರವ್ಯಾಸ ಭಾರತವು ತಮಿಳಿನ ವಿಳೈಪುತ್ತುರಾರ್ ಅವರ ಭಾರತಕ್ಕೆ ಪ್ರೇರಣೆಯಾಗಿರುವಂತೆ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಮಹಾಭಾರತ ಕತೆಗಳು ತಮಿಳಿನಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ರಚನೆಯಾಗದಿದ್ದರೂ ಕನ್ನಡ ಮಹಾಭಾರತ ಕತೆಗಳೇ ಅಲ್ಲಿನ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಜನಜನಿತವಾಗಿದ್ದವು ಎಂಬುದು ಅನೇಕ ನಿದರ್ಶನಗಳ ಮೂಲಕ ತಿಳಿಯಬಹುದು.

ಹನ್ನೆರಡನೆ ಶತಮಾನದ ಕನ್ನಡದ ವಚನಗಳ ಮೇಲೆ ತಮಿಳಿನ ಶಿವಭಕ್ತರ ಭಕ್ತಿಗೀತೆಗಳಾದ 'ತೇವಾರಂ'ನ ದಟ್ಟ ಪ್ರಭಾವ ಆಗಿದೆ ಎಂದು ಡಿ.ಎಲ್. ನರಸಿಂಹಾಚಾರ್ ಅವರು ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ವಸ್ತು-ವಿಷಯ ನಿರೂಪಣೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಕತಾಳೀಯವೆಂಬಂತೆ ಕನ್ನಡ-ತಮಿಳು ಎರಡೂ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಭಿನ್ನ ಕಾಲಘಟ್ಟಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ವಿಷಯವು ಏಕರೂಪವಾಗಿ ಪ್ರಸ್ತಾಪವಾಗಿರುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು. ಬಸವಣ್ಣನವರು ತಿಳಿಸಿರುವ 'ದೇಹವೇ ದೇಗುಲ' ಎಂಬ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಯು ತಮಿಳಿನ 'ಅಪ್ಪರ್' ಎಂಬ ಕವಿಯ ರಚನೆಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಸ್ತಾಪವಾಗಿರುವ 'ದೇಹವೇ ದೇವಾಲಯ' ಎಂಬ ಮಾತುಗಳಿಂದ ಪ್ರೇರಿತವಾಗಿರಬಹುದು.

ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ ಹರಿಹರನ ರಗಳೆಗೆ ತಮಿಳಿನ ಶೇಷ್ಠಿಚಾರ್ ಬರೆದಿರುವ 'ಪೆರಿಯ ಪುರಾಣ'ವು ಪ್ರೇರಣೆಯಾಗಿರುವುದನ್ನೂ ಗುರುತಿಸುತ್ತಾರೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಹರಿಹರನ ಮೂಲಕ ತಮಿಳಿನ ಪುರಾತನರ ಬದುಕು ಮತ್ತು ಬೋಧನೆಗಳು ಕನ್ನಡಿಗರಿಗೆ ಪರಿಚಯವಾಗಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿದೆ. ಹರಿಹರನು ಆರ್ಯಮೂಲದ ಸಂಸ್ಕೃತ ಆಕರಗಳಿಗೆ ವಿದಾಯ ಹೇಳಿ ದ್ರಾವಿಡ ಮೂಲದ ಆಕರವನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಂಡಿರುವುದು ಕೂಡ ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ತಮಿಳು ಭಾಷೆಯ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ.

ತಮಿಳುನಾಡಿನ ನಾಯನ್ಮಾರರ ಪ್ರಭಾವ ಹರಿಹರನ ಮೇಲಾಗಿದೆ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಅನೇಕ ಆಧಾರಗಳನ್ನು ಕೊಡಬಹುದು. ಹರಿಹರನ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ಕತೆಗಳು ಬಂದಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಂತೆಯೇ ತೆಲುಗು ಭಾಷೆಯಲ್ಲೂ ಕೂಡ ಪುರಾತನರ ಭಕ್ತಿ ಕತೆಗಳಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ ಹರಿಹರನಿಗೆ ತಮಿಳಿನ ಶೇಷ್ಠಿಚಾರ್ ಬರೆದ ಪೆರಿಯ ಪುರಾಣವೇ ಪ್ರೇರಣೆ ಮತ್ತು ಪ್ರಭಾವ. ಹರಿಹರನು ಪುರಾತನರ ರಗಳೆಯನ್ನು ಬರೆಯುವ ಮುನ್ನ ಸಾಮಗ್ರಿ ಸಂಗ್ರಹಕ್ಕಾಗಿ ತಮಿಳುನಾಡನ್ನು ಸಂದರ್ಶಿಸಿರುವ ಸಾಧ್ಯತೆಯನ್ನು ಅಲ್ಲಗಳೆಯುವಂತಿಲ್ಲ. ಈ ಮೂಲಕ ತಮಿಳುನಾಡು ಮತ್ತು ಕರ್ನಾಟಕ ಶೈವಪರಂಪರೆಯನ್ನು ಚಾರಿತ್ರಿಕ ಮಾಧ್ಯಮದಲ್ಲಿ ದಾಖಲಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿರುವುದು ಸುಸ್ಪಷ್ಟ.

ಅಂತೆಯೇ ತಮಿಳಿನ ಯಶೋಧರ ಕಾವಿಯಂ ಎಂಬ ಕೃತಿಯು ಸಂಸ್ಕೃತದ ವಾದಿರಾಜನ ಯಶೋಧರ ಚರಿತೆಯನ್ನು ಹೋಲುತ್ತದಾದರೂ, ಅದನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಜಿನ್ನನ ಯಶೋಧರ ಚರಿತೆಯನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿದಂತೆ ತೋರುತ್ತದೆ. ಈ ಸಂಗತಿಗಳಲ್ಲಿ ತಮಿಳು ಭಾಷೆ, ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡದ ಪ್ರಭಾವವನ್ನೂ ಕಾಣಬಹುದು.

ಕರ್ನಾಟಕದ ಶರಣರ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ತಮಿಳುನಾಡಿನ ತಿರುವಣ್ಣಾಮಲೈ, ಕೊಯಮತ್ತೂರು, ಧರ್ಮಪುರಿ ಮುಂತಾದ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ವೀರಶೈವ ಮಠಗಳು ಸ್ಥಾಪನೆಗೊಂಡಿರುವುದು ಮತ್ತು ಕುಂಭಕೋಣದ ಪೆರಿಯಮಠದಲ್ಲಿ ಕರ್ನಾಟಕದ ಸ್ವಾಮಿಗಳು ಮಠಾಧೀಶರಾಗಿ ಇರುವುದು ತಮಿಳು ಮತ್ತು ಕನ್ನಡದ ನಡುವಿನ ಅನ್ಯೋನ್ಯ ಬಾಂಧವ್ಯವನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತವೆ. ಆ ನಂತರ ಈ ವೀರಶೈವ ಮಠಗಳು ಕನ್ನಡದ

ವೀರಶೈವ ಪುರಾಣಗಳನ್ನು ತಮಿಳಿಗೆ ಅನುವಾದ ಮಾಡಿಸಿರುವುದು ಕೂಡ ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ತಮಿಳಿನ ನಡುವೆ ಇದ್ದ ಸಾಮರಸ್ಯವನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುತ್ತದೆ. ೧೬ನೇ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿ ಶಿವಪ್ರಕಾಶ ಸ್ವಾಮಿ ಸಿದ್ಧರ್ ಎನ್ನುವವರು ಕನ್ನಡದ ಚಾಮರಸನ 'ಪ್ರಭುಲಿಂಗ ಲೀಲೆ'ಯನ್ನು ತಮಿಳಿಗೆ ಅನುವಾದ ಮಾಡಿರುವಂತೆಯೆ, ಭೀಮಕವಿಯ 'ಬಸವಪುರಾಣ'ವನ್ನು 'ವಸವ ಪುರಾಣ' ಎಂಬ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಅನುವಾದ ಮಾಡಿಸಿರುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು. ಬಸವ ಪುರಾಣವು ತೆಲುಗಿನ ಪಾಲ್ಕುರಿಕೆ ಸೋಮನಾಥನ ಇದೇ ಹೆಸರಿನ ಕೃತಿಯ ಅನುವಾದವಾಗಿದೆ. ಈ ಬಸವಪುರಾಣವು ತೆಲುಗು ಮತ್ತು ತಮಿಳಿಗೆ ಅನುವಾದವಾಗಿದ್ದು, ಅದರಲ್ಲಿ ತಮಿಳಿನ ವಸವ ಪುರಾಣವು ತೆಲುಗನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿದೆ ಎಂಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯದ ಜೊತೆಗೆ ಕೆಲವರು ತಮಿಳಿನ ವಸವ ಪುರಾಣದ ಮೇಲೆ ತೆಲುಗಿನ ಪ್ರಭಾವವೇ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡಿದೆ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಇಲ್ಲಿ ಅನುವಾದವು ಯಾವ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿದೆ ಎಂಬ ಹೆಚ್ಚುಗಾರಿಕೆಯ ಕಡೆಗೆ ಗಮನ ಹರಿಸದೆ ಕನ್ನಡ, ತೆಲುಗು ಮತ್ತು ತಮಿಳು ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಭಾಷಿಕವಾಗಿ, ಸಾಹಿತ್ಯಕವಾಗಿ ಮತ್ತು ಧಾರ್ಮಿಕವಾಗಿ ಏನೆಲ್ಲ ಕೊಡು ಕೊಳುಗಳೆ ನಡೆದಿವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಪರಿಶೀಲಿಸಿದರೆ ಆಯಾ ಭಾಷೆಗಳ ನಡುವೆ ಇದ್ದ ಅನ್ಯೋನ್ಯ ಬಾಂಧವ್ಯ ಮತ್ತು ಸೌಹಾರ್ದತೆಯ ಅರಿವಾದೀತು.

ತಮಿಳಿನ ಶೇಷಿಕಾರರ ನಂತರ ಬಂದ ಶಿವ ಭಕ್ತಿಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಶಿವನನ್ನು 'ವಡಮೊಳಿಯುಂ ತೆನ್ ಮೊಳಿಯುಂ ಆನಾನವನ್' ಎಂದು ಹೇಳುವಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ತಮಿಳು ಭಾಷೆಯ ಬಗೆಗೆ ಮೆಚ್ಚುಗೆಯ ಮಾತುಗಳಿರುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು. ಈ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡದ ಅನೇಕ ಪ್ರಾಚೀನ ಕೃತಿಗಳಾದ 'ಸಿದ್ಧಾಂತ ಶಿಖಾಮಣಿ', 'ವಿವೇಕ ಚಿಂತಾಮಣಿ' ಮುಂತಾದವು ತಮಿಳಿಗೆ ಅನುವಾದವಾಗಿದ್ದು ತಮಿಳು ಸಾಹಿತ್ಯ ಮತ್ತು ತಮಿಳು ಓದುಗರಿಗೆ ಕನ್ನಡ ಕಾವ್ಯಗಳ ಪರಿಚಯವಾಗಿರುವುದನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು.

ಹಾಗೆಯೆ ತಮಿಳು ಮತ್ತು ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನ ನಡುವೆ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕವಾಗಿಯೂ ಅನ್ಯೋನ್ಯ ಸಂಬಂಧ ಇತ್ತೆಂಬುದಕ್ಕೆ ಅನೇಕ ನಿದರ್ಶನಗಳು ಸಿಗುತ್ತವೆ. ತಮಿಳಿನ ಅರಸರು ಕನ್ನಡದ ರಾಜಕುಮಾರಿಯನ್ನು ವರಿಸಿದಂತೆ, ಕನ್ನಡದ ರಾಜರು ತಮಿಳು ರಾಜಕುಮಾರಿಯರನ್ನು ವರಿಸಿ ವೈವಾಹಿಕ ಸಂಬಂಧಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಸಿದ್ದು ಅನೇಕ ಕಾವ್ಯ ಮತ್ತು ಶಾಸನಗಳಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಸಂಗಂ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಎಟ್ಟುತ್ತೊಗೈಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದಾದ 'ಅಗನಾನೂರು' ಸಂಕಲನದಲ್ಲಿ ನೀಲಗಿರಿಯ ವಡುಗರು ಮತ್ತು ಮೈಸೂರಿನ ಅರಸರೊಂದಿಗಿದ್ದ ಅನ್ಯೋನ್ಯ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ತಿಳಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಅಂತೆಯೆ ಕರ್ನಾಟಕದ ಕದಂಬ, ಗಂಗರಿಂದ ಹಿಡಿದು ರಾಷ್ಟ್ರಕೂಟ, ಚಾಲುಕ್ಯ, ಹೊಯ್ಸಳ, ವಿಜಯನಗರದ ರಾಜಮನೆತನಗಳು ತಮಿಳು ನಾಡಿನ ಚೇರ, ಪಲ್ಲವ, ಪಾಂಡ್ಯ ಮುಂತಾದ ರಾಜವಂಶದ ಅರಸರೊಂದಿಗೆ ವೈವಾಹಿಕ ಸಂಬಂಧಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದರೆಂದು ಅನೇಕ ಶಾಸನಗಳು ದಾಖಲೆ ಒದಗಿಸುತ್ತವೆ. ಇಲ್ಲಿನ ಅನೇಕ ಸಂಬಂಧಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಿದರೆ ರಾಜಕೀಯ ಕಾರಣಗಳು ವೈವಾಹಿಕ ಸಂಬಂಧಗಳನ್ನು

ಬೆಸೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಕಾರಣಗಳಾಗಿಯೂ ಕಂಡುಬರುತ್ತವೆ. ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಇಂತಹ ವೈವಾಹಿಕ ಸಂಬಂಧಗಳು ರಾಜಕೀಯದ ದ್ವೇಷ ಮತ್ತು ಶತ್ರುತ್ವವನ್ನು ತೊಡೆದು ಹಾಕಿದ ಉದಾಹರಣೆಗಳೂ ಸಿಗುತ್ತವೆ. ಗಂಗರ ಅರಸ ತ್ರಿವಿಕ್ರಮನು ತಮಿಳಿನ ಚೋಳರಾಜನಾದ ಕರಿಕಾಲಚೋಳನ ಮಗಳನ್ನು ವರಿಸಿದಂತೆ ನಿದರ್ಶನಗಳಿವೆ. ಅಂತೆಯೇ ಗಂಗರ ದೊರೆ ಶಿವಮಾರನು ಚೋಳರ ನೆರವಿನಿಂದ ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನ ಪಲ್ಲವರ ಆಕ್ರಮಣವನ್ನು ತಡೆಗಟ್ಟಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿದೆ. ಅಂತೆಯೇ ಗಂಗರ ಎರೆಯಂಗನು ಚೋಳರ ಮಹಾದೇವಿಯನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗಿರುವ, ಅಮೋಘವರ್ಷನ ಮಗಳು ಶಂಕಾದೇವಿಯನ್ನು ಪಲ್ಲವರ ನಂದಿವರ್ಮನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಮದುವೆ ಮಾಡಿರುವ ಪುರಾವೆಗಳನ್ನು ಶಾಸನಗಳು ಒದಗಿಸುತ್ತವೆ. ಹೊಯ್ಸಳರ ವಿಷ್ಣುವರ್ಧನನು ತಮಿಳುನಾಡಿನ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು, ಇದೇ ವಿಷ್ಣುವರ್ಧನನು ಪಲ್ಲರ ರಾಜವಂಶದ ಬಮ್ಮಲದೇವಿಯನ್ನು ವರಿಸಿರುವ ನಿದರ್ಶನಗಳು ಸಿಗುತ್ತವೆ. ವಿಜಯನಗರದ ಅಚ್ಯುತರಾಯನು ಪಾಂಡ್ಯರ ವರಾದೇವಿಯನ್ನು ವರಿಸಿದಂತೆಯೂ, ಮೈಸೂರಿನ ಅರಮನೆಯ ರಾಣಿಯರಲ್ಲಿ ತಮಿಳುನಾಡಿನ ರಾಜಕುಮಾರಿಯರೂ ಇದ್ದಂತೆ ಅನೇಕ ಉದಾಹರಣೆಗಳಿವೆ. ದೇವಚಂದ್ರನ ರಾಜಾವಳಿ ಕಥಾಸಾರದಲ್ಲಿ ಪಾಂಡ್ಯರ ಮತ್ತು ಕನ್ನಡ ಅರಸರ ನಡುವಿನ ಸಂಬಂಧಗಳ ವಿವರಗಳಿರುವುದನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು.

ಅಂತೆಯೇ ತಮಿಳಿನ ಶಿಲಪ್ಪದಿಕಾರಂ ಎಂಬ ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಚೇರ ನಾಡಿನ ದೊರೆ 'ಸೆಂಗುಟ್ಟವನ್' ಎನ್ನುವವನು ಉತ್ತರ ಭಾಗದ ದಿಗ್ವಿಜಯಕ್ಕೆ ಹೊರಟಾಗ ನೀಲಗಿರಿ ಸುತ್ತಮುತ್ತಲಿನ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿದ್ದ ಕನ್ನಡಿಗರ ಅಂದರೆ 'ವಡುಗರ' ನೃತ್ಯವನ್ನು ನೋಡಿ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಮೆಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಆನಂದಿಸಿದ ವಿವರಗಳಿರುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು. ಅಂತೆಯೇ ವಿಜಯನಗರ ಅರಸರ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ತಮಿಳುನಾಡು ಮತ್ತು ಕರ್ನಾಟಕದ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಸಂಬಂಧದ ಬಗ್ಗೆ ಮದ್ರಾಸ್‌ನ ಓರಿಯಂಟಲ್ ಲೈಬ್ರರಿಯಲ್ಲಿರುವ 'ಅನ್ನಮದೇವರಾಯನ ಕೈಫಿಯತ್ತು' ಎಂಬ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ಹೇರಳವಾದ ಮಾಹಿತಿಗಳಿವೆ.

ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ತಮಿಳಿನ ಭಾಷಾ ಬಾಂಧವ್ಯಕ್ಕೆ ಮತ್ತೊಂದು ಉತ್ತಮ ಉದಾಹರಣೆಯೆಂದರೆ ಕನ್ನಡದ ಮತ್ತು ತಮಿಳಿನ ಪ್ರಮುಖ ಕವಿಗಳೆಂದು ಸರ್ವಜ್ಞ ಮತ್ತು ತಿರುವಳ್ಳುವರ್ ಅವರನ್ನು ಗುರುತಿಸಿ ಪರಸ್ಪರ ಎರಡೂ ರಾಜ್ಯದ ಪ್ರಮುಖ ಕೇಂದ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಅವರ ಪ್ರತಿಮೆಗಳನ್ನು ವಿನಿಮಯದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಷ್ಠಾಪಿಸಿ ಸಾಮರಸ್ಯ ಸಾರಿರುವುದೂ ಕೂಡ ಹೆಗ್ಗಳಿಕೆಯ ಮಾತಾಗಿದೆ.

ಅಂತೆಯೇ ತಮಿಳುನಾಡಿನ ಕೃಷ್ಣಗಿರಿ ತಾಲ್ಲೂಕಿನಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡಂಪಳ್ಳಿ (ಕನ್ನಡಹಳ್ಳಿ) ಎಂಬ ಗ್ರಾಮವಿದ್ದು, ಅದರ ಹೆಸರನ್ನು ಯಾವ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳೂ ಇಲ್ಲದೆ ಹಾಗೆ ಉಳಿಸಿಕೊಂಡಿರುವುದರಲ್ಲಿ ಭಾಷಾ ಸಾಮರಸ್ಯವಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಗುರುತಿಸಬೇಕು. ಅಂತೆಯೇ ಕರ್ನಾಟಕ ಸಂಗೀತ ಪರಂಪರೆಯು ತಮಿಳು ಸಂಗೀತ ಪರಂಪರೆಯ ಮೇಲೆ ಮಾಡಿರುವ ಪ್ರಭಾವವನ್ನೂ ಗಮನಿಸಬಹುದು. ಕರ್ನಾಟಕ ಸಂಗೀತ ಪಿತಾಮಹನೆನಿಸಿದ ಪುರಂದರ ದಾಸರ ಗೀತೆಗಳು ತಮಿಳಿನಲ್ಲಿ ತ್ಯಾಗರಾಜರ ಮೂಲಕ ತಲುಪಿದ್ದನ್ನು ಇಲ್ಲಿ

ನೆನೆಯಬಹುದು. ಅಂತೆಯೇ ಶ್ರವಣಬೆಳಗೊಳದ ಕನ್ನಡ ಶಾಸನವೊಂದರಲ್ಲಿ ತಮಿಳಿನ ಕಾವ್ಯಗಳಾದ ಜೀವಕಚಿಂತಾಮಣಿ ಮತ್ತು ಚೂಳಾಮಣಿ ಎಂಬ ಕೃತಿಗಳ ಉಲ್ಲೇಖವಿರುವುದನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು.

ಅಂತೆಯೇ ಧಾರ್ಮಿಕ ಸಂಗತಿಗಳಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುವ ಸಾಮರಸ್ಯಕ್ಕೆ ಉದಾಹರಣೆಗಳೆಂದರೆ ಪುದುಕೋಟೆಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕ ಜೈನಶಾಸನದಲ್ಲಿ ಜೈನಮುನಿಯಾದ ಭದ್ರಬಾಹು ಮುನಿಯ ಮೂಲಕ ಜೈನಧರ್ಮವು ತಮಿಳುನಾಡಿಗೆ ಪಾದಾರ್ಪಣೆ ಮಾಡಿತು ಎಂಬುದು ಪ್ರಸ್ತಾಪವಾಗಿದೆ. ಅಂತೆಯೇ ಕರ್ನಾಟಕದ ಜೈನಮುನಿಗಳು ತಮಿಳುನಾಡಿಗೆ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿ ಧರ್ಮಪ್ರಚಾರ ಮಾಡಿದಂತೆ ತಮಿಳು ಬ್ರಾಹ್ಮಿ ಶಾಸನಗಳು ತಿಳಿಸುತ್ತವೆ.

ಹೀಗೆ ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ತಮಿಳು ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಭಾಷಿಕವಾಗಿ, ಸಾಹಿತ್ಯಿಕವಾಗಿ, ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕವಾಗಿ, ಧಾರ್ಮಿಕವಾಗಿ ಅನೇಕ ಬಗೆಯ ಆದಾನ ಪ್ರದಾನಗಳ ಜೊತೆಗೆ ಅನ್ಯೋನ್ಯ ಬಾಂಧವ್ಯದ ಸಾಮರಸ್ಯ ಇತ್ತೆಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬಹುದಾಗಿದೆ.

ಅಂತೆಯೇ ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ತೆಲುಗು ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲೂ ಅನೇಕ ಪ್ರೇರಣೆ-ಪ್ರಭಾವಗಳ ಜೊತೆಗೆ ಆದಾನ ಪ್ರದಾನ ಆಗಿರುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು. ತೆಲುಗಿನ ಆದಿಕಾವ್ಯವೆನಿಸಿದ 'ಆಂಧ್ರಮಹಾಭಾರತಮು'ವನ್ನು ಬರೆದ ನನ್ನಯನು ಕನ್ನಡದ ಪಂಪನ ಕಾವ್ಯದಿಂದ ಪ್ರೇರಣೆ ಪಡೆದಿದ್ದಾನೆಂದು ಅನೇಕ ವಿದ್ವಾಂಸರು ಗುರುತಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ ಪಂಪ ಆಂಧ್ರಪ್ರದೇಶದ ವೆಂಗಿಪಳು ಪ್ರಾಂತ್ಯದವನಾದ್ದರಿಂದ ತೆಲುಗಿನ ಅನೇಕ ವಿದ್ವಾಂಸರು ಪಂಪ ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ತೆಲುಗು ಎರಡೂ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಾವ್ಯಗಳನ್ನು ಬರೆದಿದ್ದಾನೆ. ಕನ್ನಡದಂತೆ ತೆಲುಗಿನಲ್ಲಿ ಕಾವ್ಯಗಳು ಸಿಗಬೇಕೆಂದೆ ಎಂಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಜಿನವಲ್ಲಭನ ಗಂಗಾಧರA ಶಾಸನದಲ್ಲಿ ಪಂಪನು ಜಿನವಲ್ಲಭನ ಅಣ್ಣನೆಂತಲೂ ಇವರು ಆಂಧ್ರದ ಭಾಗದವರೆಂತಲೂ ಆತನ ತಂದೆ ಭೀಮಪ್ಪಯ್ಯನೆಂತಲೂ ಆತನ ತಾಯಿ ಅಬ್ಬಣಬ್ಬೆ ಕರ್ನಾಟಕದ ಅಣ್ಣಿಗೇರಿಯವಳೆಂತಲೂ ತಿಳಿಸುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು. ಇಲ್ಲಿ ಆಂಧ್ರ ಮತ್ತು ಕರ್ನಾಟಕದ ನಡುವಿನ ವೈವಾಹಿಕ ಸಂಬಂಧವು ಕಂಡುಬಂದರೆ, ಈ ಶಾಸನದಲ್ಲಿ ಪ್ರಸ್ತಾಪವಾಗಿರುವ ತೆಲುಗು ಕಂದಪದ್ಯಗಳು ಮತ್ತು ಪಂಪ ವಿಕ್ರಮಾರ್ಜುನ ವಿಜಯ ಬರೆದುದಕ್ಕೆ ವೆಂಗಿ ಚಾಲುಕ್ಯರ ಸಾಮಂತರಾಜ ಅರಿಕೇಸರಿಯು ಧರ್ಮಪುರ ದಾನ ಕೊಟ್ಟ ವಿವರ - ಇವೆಲ್ಲವುಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಿದರೆ ಆಂಧ್ರ ಮತ್ತು ಕರ್ನಾಟಕದ ನಡುವೆ ಸಾಹಿತ್ಯಿಕ ಮತ್ತು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕವಾಗಿ ಅನ್ಯೋನ್ಯವಾದ ಸಂಬಂಧವಿತ್ತು ಎಂಬುದನ್ನು ಅರಿತುಕೊಳ್ಳಬಹುದು.

ಪಂಪನು ತನ್ನ ಕಾವ್ಯದಲ್ಲಿ ಬಳಸಿರುವ 'ಸೆರಪ್ಪುಗಯ್ಯನನಂತA' ಎಂಬ ಪದದಲ್ಲಿನ 'ಸೆರಪು' ಎನ್ನುವುದು ತಮಿಳಿನ ಸಿರಪ್ಪು ಎಂಬ ಪದವೇ ಎಂದು ಅನೇಕ ವಿದ್ವಾಂಸರು ಗುರುತಿಸುತ್ತಾರೆ. ಸಿರಪ್ಪು ಎಂದರೆ ಉತ್ಸವ,

ವಿಶೇಷ ಎಂದರ್ಥ. ಇದರಿಂದ ಪಂಪ ತೆಲುಗು ಪ್ರಾಂತ್ಯದ ಕನ್ನಡ ಭಾಷಿಕನಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ ತಮಿಳಿನ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಅರಿತಿದ್ದ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯಬಹುದು.

ಪಂಪ ತನ್ನ ಪಂಪಭಾರತದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿರುವ 'ತೆಂಕಣಗಾಳಿ ಸೋಂಕಿದೊಡಂ ಒಳ್ಳುಡಿ ಗೇಳೊಡಮ್ ಇಂಪನಾಳ್ ಗೇಯಂ ಕಿವಿವೊಕ್ಕೊಡಂ ಬಿರಿದ ಮಲ್ಲಿಗೆಗಂಡೊಡಮ್ ಆದ ಕೆಂದಲಂಪಗೆ ಎಡೆಗೊಂಡೊಡಂ ಮಧುಮಹೋತ್ಸವಮ್ ಆದೊಡಮ್ ಏನನೆಂಬೆನ್ ಆರಂಕುಸವಿಟ್ಟೊಡಂ ನೆನೆವುದೆನ್ನ ಮನಂ ವನವಾಸಿ ದೇಶಮಂ' ಎಂಬ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಿದರೆ ಪಂಪ ಈ ಕಾವ್ಯ ಬರೆಯುವ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಆತ ಆಂಧ್ರದಲ್ಲಿಯೇ ವಾಸವಾಗಿದ್ದ. ಅಲ್ಲಿಂದ ಅವನು ತನ್ನ ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನ ಪ್ರೇಮವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದ್ದು ಹೀಗೆ. ತೆಂಕಣ ಗಾಳಿ ಎಂದರೆ ದಕ್ಷಿಣದ ಗಾಳಿ. ಕರ್ನಾಟಕದ ಉತ್ತರ ಭಾಗದಲ್ಲಿದ್ದ ಪಂಪನಿಗೆ ದಕ್ಷಿಣ ಭಾಗದಲ್ಲಿದ್ದ ಕರ್ನಾಟಕವೆಂದರೆ ಎಲ್ಲಿಲ್ಲದ ಪ್ರೀತಿಯಿತ್ತು. ಹಾಗಾಗಿ ಅವನ ಮನಸ್ಸು ಸದಾ ದಕ್ಷಿಣದ ಪ್ರತಿ ಸಂಗತಿಯ ಕಡೆಗೆ ಆಸಕ್ತಿಯಿಂದ ಆಲಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಹಾಗಾಗಿ ದಕ್ಷಿಣದ ಗಾಳಿ ಬೀಸಿದರೂ, ಒಳ್ಳೆಯ ನುಡಿ ಕೇಳಿ ಬಂದರೂ, ಇಂಪಾದ ಹಾಡುಗಳು ಕೇಳಿಬಂದರೂ ಅವನ ಮನಸ್ಸು ತನ್ನ ತಾಯಿಯ ತವರೂರಾದ ಬನವಾಸಿ ದೇಶವನ್ನು ನೆನೆಯುತ್ತಿತ್ತು ಎಂಬ ಪಂಪನ ಅತಿಶಯ ಪ್ರೀತಿಯು ಹೊರನಾಡಿನಲ್ಲಿದ್ದರೂ ಕನ್ನಡದ ಸೆಳೆತ ತುಂಬ ಮಹತ್ವದ್ದೆಂದು ಭಾವಿಸಬಹುದು.

ನಂತರ ತೆಲುಗು ಸಾಹಿತ್ಯದ ಮೇಲೆ ಕನ್ನಡದ ವಚನ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಪ್ರಭಾವವೂ ಆಗಿರುವುದಕ್ಕೆ ಅನೇಕ ಉದಾಹರಣೆಗಳು ಸಿಗುತ್ತವೆ. ಸಾಮಾಜಿಕ ಮೌಲ್ಯಗಳನ್ನು ಎತ್ತಿಹಿಡಿದ ಬಸವಣ್ಣನ ಸಿದ್ಧಾಂತಗಳು ತೆಲುಗಿನ ಶತಕಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಗೊಂಡಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತವೆ. ಪಾಲ್ಕುರಿಕೆ ಸೋಮನಾಥನೂ ಕೂಡ ಬಸವ ಪುರಾಣವನ್ನು ತೆಲುಗಿನಲ್ಲಿ ರಚಿಸಿ ಕನ್ನಡದ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಬದುಕನ್ನು ತೆಲುಗಿನ ಕಾವ್ಯದಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದಿಡುವುದು ಸಾಮರಸ್ಯ ಮತ್ತು ಸೌಹಾರ್ದತೆಯ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಮಹತ್ವದ್ದೆಂದೇ ಭಾವಿಸಬೇಕು. ಪಾಲ್ಕುರಿಕೆ ಸೋಮನಾಥನು ತೆಲುಗು ಭಾಷಿಕನಾದರೂ ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ವಾಸವಾಗಿದ್ದುದು ವಿಶೇಷ. ಅಂತೆಯೇ ಬಸವಣ್ಣನ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಉಗ್ರಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಪ್ರದರ್ಶಿಸಿದ ಕನ್ನಡದ ಶಿವಶರಣ 'ಏಕಾಂತ ರಾಮಯ್ಯ'ನ ಕುರಿತಾದ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಕಾವ್ಯದಲ್ಲಿ ಚಿತ್ರಿಸಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ.

ಪಾಲ್ಕುರಿಕೆ ಸೋಮನಾಥನಿಗಿಂತಲೂ ಮೊದಲು ತೆಲುಗು ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಬಸವಣ್ಣನನ್ನು ಸ್ತುತಿಸಿದವನು ಮಲ್ಲಿಕಾರ್ಜುನ ಪಂಡಿತಾರಾಧ್ಯ ಎಂಬ ಕವಿ. ಈತ 'ಶಿವತತ್ವಸಾರ' ಎಂಬ ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಬಸವಣ್ಣನ ಚಿತ್ರಣ ಬರುತ್ತದೆ. ಅಂತೆಯೇ ಶಿವಶರಣರನ್ನು ಮತ್ತು ಬಸವಣ್ಣನನ್ನು ಕುರಿತಾಗಿ ತೆಲುಗಿನ ಮಹಾದೇವ ಕವಿಯ 'ಬಸವಪುರಾಣ', ನಾಗನಾರಾಧ್ಯುಡು ಕವಿಯ 'ಬಸವ ವಿಜಯ', ತುಮ್ಮಲಪಲ್ಲಿ ನಾಗಭೂಷಣ ಕವಿಯ 'ಬಸವ ವಿಜಯ', ವೀರಸಂಗಯ್ಯನ 'ಬಸವ ಪುರಾಣ ಸಾರ' ಮುಂತಾದವರು ಬರೆದ ಅನೇಕ ಕಾವ್ಯಗಳು ರಚನೆಯಾಗಿವೆ. ಅಷ್ಟೇ ಏಕೆ ತೆಲುಗಿನ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಕವಿಗಳಾದ ಪೋತನ, ಶ್ರೀನಾಥರೂ ಕೂಡ ತಮ್ಮ

ಕಾವ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಬಸವೇಶ್ವರನನ್ನು ಸಾಂದರ್ಭಿಕವಾಗಿ ಸ್ತುತಿಸಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ಬಸವಣ್ಣ ತೆಲುಗಿನಲ್ಲಿ ರಚನೆಯಾಗಿರುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಿದರೆ ಬಸವಣ್ಣನವರ ಆಶಯ, ಸಾಮಾಜಿಕ ಕ್ರಾಂತಿಗಳು ಇತರ ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಪ್ರದೇಶದ ಮೇಲೆ ಎಷ್ಟೆಲ್ಲ ಪ್ರಭಾವ ಬೀರಿರಬಹುದು ಎಂಬುದು ಅರ್ಥವಾಗಲು ಸಾಧ್ಯ. ಅಂತೆಯೇ ಕನ್ನಡದ ಶತಕ ಕಾವ್ಯಗಳು ತೆಲುಗಿನ ಶತಕ ಕಾವ್ಯದ ಮೇಲೆ ಪ್ರಭಾವ ಬೀರಿರುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು. 'ಆ ಕಾಲಮುನ ತೆಲುಗು ಕನ್ನಡಮುಲಕು ಗಲ ಸನ್ನಿಹಿತ ಸಂಬಂಧಮುನು ಬಟ್ಟಿ ಕನ್ನಡ ಶತಕ ರಚನಲೇ ತೆಲುಗು ಶತಕ ರಚನಲಗು ಮಾರ್ಗದರ್ಶನಮು ಕಾವಚ್ಚುನು' ಎಂದು ತೆಲುಗಿನ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ವಿದ್ವಾಂಸ ಎನ್ ವೆಂಕಟರಾವ್ ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ನೀತಿ ಶತಕವೆಂದು ಹೆಸರಾದ 'ಸೋಮೇಶ್ವರ ಶತಕವು' ತೆಲುಗಿನ ನೀತಿ ಶತಕವಾದ 'ಸುಮತಿ ಶತಕ'ದ ಮೇಲೆ ದಟ್ಟವಾದ ಪ್ರಭಾವ ಬೀರಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ.

ಕನ್ನಡ-ತೆಲುಗು ಭಾಷೆಗಳ ಲಿಪಿಗಳು ಚಾಕ್ಷುಷದಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ರೂಪವನ್ನು ಹೊಂದಿರುವ ಕಾರಣದಿಂದ ಈ ಹಿಂದೆ ಆಂಧ್ರದಲ್ಲಿ ಎನ್.ಟಿ.ರಾಮರಾವ್ ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿಯಾಗಿದ್ದಾಗ ಕರ್ನಾಟಕ ಮತ್ತು ಆಂಧ್ರಪ್ರದೇಶ ಸರ್ಕಾರಗಳು ಒಂದು ಸಮಿತಿಯನ್ನು ರಚಿಸಿ ಎರಡೂ ರಾಜ್ಯಗಳಿಗೆ ಏಕರೂಪದ ಲಿಪಿ ಸಿದ್ಧತೆ ಮಾಡಿಸಿ ಅದನ್ನು ಅನುಷ್ಠಾನಕ್ಕೆ ತರುವ ಪ್ರಸ್ತಾವ ಇಟ್ಟಿದ್ದನ್ನು ಗಮನಿಸಿದರೆ ಎರಡೂ ಭಾಷಾ ಪ್ರದೇಶಗಳ ನಡುವಿದ್ದ ಸೌಹಾರ್ದತೆಯ ಅರಿವಾಗುತ್ತದೆ.

ಕನ್ನಡ, ತಮಿಳು ಮತ್ತು ತೆಲುಗಿನಲ್ಲಿ ಸಮಾನ ಆಶಯಗಳನ್ನು ಒಳಗೊಂಡ ಕವಿಗಳು ಸರ್ವಜ್ಞ, ತಿರುವಳ್ಳುವರ್ ಮತ್ತು ವೇಮನ. ಈ ಮೂವರ ಪದ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಪರಸ್ಪರ ಪ್ರೇರಣೆ ಪ್ರಭಾವಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು. ತಿರುವಳ್ಳುವರ್ ಎರಡು ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ, ಸರ್ವಜ್ಞ ಮೂರು ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ, ವೇಮನ ನಾಲ್ಕು ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ ಬರೆದರೂ ಅವರ ಆಶಯ ಧೋರಣೆ ಬಹುಪಾಲು ಒಂದೇ ಆಗಿ ಕಂಡುಬರುತ್ತವೆ.

ಆಧಾರ ಗ್ರಂಥಗಳು

೧. ತೊಲ್ಕಾಪ್ಪಿಯಂ ಭಾಗ-೧,೨,೩ ಪಿ.ಎಸ್. ಸುಬ್ರಹ್ಮಣ್ಯಶಾಸ್ತ್ರಿ, ಕುಪ್ಪುಸ್ವಾಮಿ ರಿಸರ್ಚ್ ಇನ್‌ಸ್ಟಿಟ್ಯೂಟ್, ಮೈಲಾಪುರ್, ಮದ್ರಾಸ್, ೧೯೫೭
೨. ಶಂಗಂ ತಮಿಳಗಂ ಮತ್ತು ಕನ್ನಡ ನಾಡು ನುಡಿ, ಷ ಶೆಟ್ಟರ್, ಅಭಿನವ ಪ್ರಕಾಶನ, ಬೆಂಗಳೂರು, ೨೦೧೧
೩. ಕನ್ನಡ-ತಮಿಳು, ಸಂ. ಜಯಶ್ರೀ ದಂಡೆ, ಕರ್ನಾಟಕ ಸಾಹಿತ್ಯ ಅಕಾಡೆಮಿ, ಬೆಂಗಳೂರು, ೨೦೧೩

೪. ಅನನ್ಯ, ತಮಿಳು ಸೆಲ್ವಿ, ಸೃಷ್ಟಿ ಪಬ್ಲಿಕೇಷನ್ಸ್, ವಿಜಯನಗರ, ಬೆಂಗಳೂರು, ೨೦೧೫
೫. ಸಾಹಸಭೀಮ ವಿಜಯಂ, ಆರ್.ವಿ. ಕುಲಕರ್ಣಿ, ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಷತ್ತು, ಬೆಂಗಳೂರು, ೨೦೧೫
೬. ಕರ್ನಾಟಕ ಕವಿರಾಜಮಾರ್ಗಂ, ಸಂ. ಎ. ವೆಂಕಟರಾಜು, ಎಚ್. ಶೇಷಅಯ್ಯಂಗಾರ್, ಮದ್ರಾಸ್ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ, ಮದ್ರಾಸ್, ೧೯೭೩
೭. ತೆಲುಗು ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಬಸವಣ್ಣ, ಬಾಡಾಲು ರಾಮಯ್ಯ, ಅನು. ಜಾಜಿ ದೇವೇಂದ್ರಪ್ಪ, ಜಗಜ್ಯೋತಿ ಅಣ್ಣ ಬಸವಣ್ಣ ಪ್ರಕಾಶನ, ಗಂಗಾವತಿ - ೨೦೧೬
೮. ತಮಿಳು ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆ, ಮು. ವರದರಾಜನ್, ಅನು. ಎಲ್.ಗುಂಡಪ್ಪ, ಸಾಹಿತ್ಯ ಅಕಾಡೆಮಿ, ನವದೆಹಲಿ, ೧೯೮೦
೯. ತಮಿಳಿನಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡದ ವೀರಶೈವ ಕೃತಿಗಳು, ಪಿ.ವಿ. ಕುಲಕರ್ಣಿ, ಮಧುರೈ, ೧೯೯೯
೧೦. ಪೆರಿಯ ಪುರಾಣ, ಪ್ರಸಾರಾಂಗ, ಬೆಂಗಳೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ, ಬೆಂಗಳೂರು.